

ЪРНЕСТ ХЕМИНГУЕЙ ИНДИАНСКОТО СЕЛИЩЕ

Превод от английски: Димитри Иванов, 1982

chitanka.info

На езерния бряг беше изтеглена още една лодка. Двамата индианци стояха и чакаха.

Ник и баща му седнаха отзад, индианците я тласнаха във водата, единият от тях скочи вътре и пое веслата. Чичо Джордж седна при кърмата на лагерната лодка. Младият индианец я избута във водата и седна на веслата пред чичо Джордж.

Двете лодки отплуваха в тъмнината. Ник чуваше как скармусите на другата лодка скриптят доста пред тях в леката мъгла. Индианците гребяха с бързи, отсечени движения. Ник седеше сгушен до баща си, който го беше прегърнал през раменете. От водата лъхаше хлад. Индианецът гребеше с всички сили, но другата лодка оставаше пред тях в мъглата.

— Къде отиваме, татко? — запита Ник.

— В индианското селище отсреща. Една индианка била много зле.

— А-ха — каза Ник.

Когато стигнаха до отсрещния бряг на залива, другата лодка беше вече извлечена на пясъка. Пурата на чичо Джордж светеше в тъмното. Младият индианец изтегли лодката им на брега. Чичо Джордж даде на двамата индианци по една пура.

От брега тръгнаха през една росна поляна. Младият индианец вървеше пред тях с фенер в ръка. След това навлязоха в гората и поеха по една пътека, която ги изведе на дърварския път към хълмовете. Тук беше по-светло, защото това бе просека: дърветата от двете страни на пътя бяха изсечени. Младият индианец спря, духна фенера и те продължиха напред.

Минаха един завой и насреща им с лай се затече едно куче. Пред тях имаше светлини — това бяха колибите на индианците, които белеха дървесна кора за дъбене. Насреща им се втурнаха още кучета. Двамата индианци ги прогониха. Прозорецът на първата колиба край пътя светеше. На прага стоеше старица с фенер в ръка.

Вътре на дървен нар лежеше млада индианка. Родилните болки бяха започнали преди два дни. Всички стари жени от селището се въртяха около нея. Мъжете се бяха отдалечили нагоре по пътя, за да не чуват виковете ѝ: седяха и пушеха в тъмното. Тъкмо когато Ник и двамата индианци влязоха в колибата след баща му и чичо Джордж, тя отново закрещя. Лежеше на долния нар и големият ѝ корем издуваше

одеялото. Беше извърнала глава встрани. Мъжът ѝ легеше на горния нар и пушеше лула. Преди три дни се бе наранил — бравата се бе забила дълбоко в крака му. Вътре миришеше на лошо.

Бащата на Ник нареди да сгреят вода на печката и докато тя се затопляше, започна да обяснява:

— Тя ще има бебе.

— Знам — каза Ник.

— Нищо не знаеш — прекъсна го баща му. — Слушай сега: това състояние се казва родилни болки. Бебето иска да се роди и тя също иска да го роди. Всичките ѝ мускули се напрягат, за да се роди бебето. Това именно става, когато тя крещи.

— Разбирам — каза Ник.

В същия миг жената изкрещя.

— О, татко, не можеш ли да ѝ дадеш нещо, че да не вика?

— Нямам никаква упойка. Но това, че пици, няма значение. Не ѝ обръщам внимание, защото няма значение.

На горния нар мъжът ѝ се обърна с лице към стената.

Жената в кухнята даде знак, че водата е готова. Бащата на Ник мина в кухнята и сипа в легена половината вода от големия котел. Във водата, която остана в котела, той пусна инструментите, които беше донесъл завити в кърпа.

— Трябва да се изварят — каза той и започна да мие ръцете си в легена със сапун и четка, донесени от лагера. Ник наблюдаваше как баща му търка с четката ту едната, ту другата ръка. Изми ги много старателно и продължи:

— Разбираш ли, Ник, бебетата се раждат с главата напред, но не винаги е така. И тогава става трудно за всички наоколо. Може би ще се наложи операция. След малко ще стане ясно.

След като се убеди, че ръцете му са добре измити, мина в стаята и се залови за работа.

— Отметни одеялото, Джордж. По-добре да не го пипам.

След това започна операцията чичо Джордж и трима индианци държаха жената. „Мръсна индианска кучка!“ — възкликна чичо Джордж, когато тя го ухапа по ръката. Младият индианец, който ги бе прекарал през езерото, се засмя. И Ник помагаше — той държеше легена. Всичко това продължи доста дълго.

Накрая бащата на Ник пое бебето, плесна го с ръка, за да започне да диша, и го подаде на старицата.

— Виждаш ли, Ник, момченце е. Е, харесва ли ти да си асистент?

— Да — отвърна Ник с неохота. Той гледаше настрани, за да не вижда какво става.

— Така. Готово! — каза баща му и пусна нещо в легена. Ник не погледна.

— А сега — продължи той — остава да се зашие. Можеш да гледаш или не, както искаш, Ник. Ще зашия разреза, който направих.

Ник не пожела да погледне. Любопитството му отдавна се бе изпарило. Баща му привърши и се изправи. Чичо Джордж и тримата индианци също се изправиха, Ник отнесе легена в кухнята.

Чичо Джордж погледна ръката си. Младият индианец се сети за станалото и се усмихна.

— Ще ти сложа кислородна вода, Джордж — успокои го бащата на Ник. Той се наведе над индианката, която лежеше спокойно, със затворени очи. Беше силно пребледняла. Не знаеше какво е станало с бебето, въобще не съзнаваше какво става около нея.

— Утре ще дойда пак — каза бащата на Ник и се изправи. — Към обяд ще пристигне сестрата от Сент Игнейс и ще донесе всичко, което ни е необходимо.

Той се чувствуваше възбуден и приказлив като играч в съблекалнята след ръгби мач.

— Заслужава да се публикува в медицинския вестник, Джордж. Кесарев срез с джобно ножче, а шева — с девет фута въдичарско влакно.

Чичо Джордж се бе облегнал на стената и гледаше ръката си.

— Добре, признаваме те за светило — каза той.

— Да видим какво става е щастливия баща. Мъжът обикновено понася най-тежко тези малки семейни събития. Трябва да призная, че този се държа доста спокойно.

Той отметна одеялото от главата на индианеца. Напипа нещо мокро. Стъпи на края на долния нар, вдигна лампата и погледна. Индианецът лежеше с лице към стената. Гърлото му беше прерязано от едното ухо до другото. Там, където нарът бе хлътнал под тежестта на тялото му, се беше събрала локва кръв. Главата му лежеше върху

лявата ръка. Отвореният бръснач се търкаляше върху завивките с острието нагоре.

— Джордж, изведи Ник навън!

Това беше излишно. От вратата на кухнята Ник бе видял добре как на горния нар баща му, с лампа в ръка, обърна главата на индианеца.

Връщаха се към езерото по дърварския път. Разсъмваше се.

— Голяма грешка направих, че те взех, Ники. — От повишеното настроение на баща му след операцията не беше останала и следа. — Станах причина да видиш нещо ужасно.

— Всички ли жени се измъчват така, когато раждат? — запита Ник.

— Не, случаят беше съвсем изключителен.

— А той защо се самоуби, татко?

— Не знам, Ник. Не е могъл да го понесе, предполагам.

— Мъжете често ли се самоубиват, татко?

— Не, Ник. Не много често.

— А жените?

— Почти никога.

— Никога ли?

— Случва се. Но рядко.

— Татко?

— Да.

— Къде отиде чичо Джордж?

— Ще се върне, не бой се.

— Трудно ли се умира, татко?

— Не. Мисля, че съвсем не е трудно. Зависи.

Седяха отново в лодката. Ник на кърмата, баща му — на веслата. Слънцето изгрываше над хълмовете. Една риба подскочи и по водната повърхност се разнесоха кръгове. Беше костур. Ник натопа ръката си. В хладното утро водата му се стори топла.

В този ранен час, на езерото, седнал на кърмата зад баща си, той се чувствуваше напълно сигурен, че никога няма да умре.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.